

Portrait

Kimia Rahgozar

Summer 2006

www.KimiaRahgozar.com

برای همه ما پیش آمده که جلوی دوربین عکاسی قرار بگیریم و موضوع عکسی باشیم. تنهای تها بدون هیچ المان دیگری در عکس، با نگاهی به داخل لنز دوربین عکاس، منتظریم که صدای شاتر دوربین را بشنویم، که به یکباره سؤال میشود: "آماده ای؟" این سوال از ماست یا عکاس در واقع اعلام آمادگی کرده؟ خدا می داند! تا به خود بجنیم، عکسمن ثبت شده. حتی فرستت چشم برهم زدن هم نیست. چه این اتفاق در شرایطی لذپذیر افتد باشد چه بر عکس، دوست داریم اولین کسی باشیم که عکسمن را می بینیم! حتی اگر این عکس برای یک کارت شناسایی هم استقاده شود. قطعاً می خواهیم اکثر از خودمان بهتر نیست، بدتر نباشد. حال دلیل سفارش این عکس، چه برای عکاس و چه برای سوژه مهم تر باشد، وسوس بیشتر می شود.

دلایل بسیاری برای گرفتن یک پرتره وجود دارد. گاه به پیشنهاد عکاس پرتره گرفته می شود. گاه به سفارش خود شخص و گاه نیز به اصرار شخصی دیگر. اما در همه حال دلیلی برای این عکس وجود دارد و هفتم پس آن است. با توجه به هدف، روش های مختلفی هم برای رسیدن به آن وجود دارد که تبحر و تجربه ما را به بهترین روش راهنمایی میکند. هنگامی که از یک موجود زنده عکس می گیریم، شناخت خصلت زنده بودن موضوع عکاسی کمک بسیار بزرگی است، همانگونه که در عکاسی از یک جنس براق، باید براق بودن را شناخت.

به جرأت میتوان گفت، عکاسان حرفه ای کار با وسائل عکاسی را می دانند. دوربین خود را می شناسند و از چگونگی کارکرد شاخه های نور خود آگاهند. انواع رفلکتور ها را دارند و به سیستم نورسنجی مجهزند. بوجود آوردن یک ترکیب بندی زیبا، انتخاب زاویه و نورپردازی مناسب یک طرف داستان و طرف دیگر، نگاه موضوع است که چقدر گویای هدف عکس باشد. این از احسان بر می آید و شکوفا کردن آن نتیجه ارتباطی است، که عکاس پدید می اورد. در عکاسی پرتره این ارتباط گاه در چند لحظه و حتی بدون رد و بدل کردن کلامی باید بر قرار شود و گاه روزها فرست داریم؛ که چگونگی این ارتباط خود بحثی است بسیار موثر.

عکاس پرتره باید خلق و خوی خاصی داشته باشد. هر چه قدرت توانایی ارتباط بر قرار کردن عکس بیشتر باشد، موفق تر است، که خود بحثی است مفصل؛ میتوان پای صحبت بزرگان پرتره نشست، شنید، آموخت و تجربه کرد.

